

Berg Judit: Alma

A nagy szellemi erőfeszítés után a lány sóhajtva hátradőlt. Nem volt ez könnyű menet. Mivel továbbra sem történt semmi, hirtelen kedvet érzett, hogy megnézze magát a tükörben. Katalina otthonában nem volt erre lehetőség, még a fésülködést is csak úgy tessék-lássék, ujjait borzas fűrtjei közt végig húzgálva oldotta meg. Most a kamaszlányok hiúsággal vegyes lemondásával állt a tükör elé. Nyilván nincs túl jó formában, sőt, valószínűleg rémesen néz ki két napja hordott ruhájában, kócosan, de belülről azért ott csiklandozta a kíváncsiság és a remény, hogy szépnek lássa magát.

Különös érzés volt a tükörbe nézni. Mintha valós önmaga és a tükörképe közé a fényesre csiszolt felületre egy láthatatlan függönyt húztak volna, a szemközi Alma halványnak és sejtelmesnek látszott. Sőt, mintha kicsit magasabb és felnőttesebb, nőiesebb is lett volna, mint a valóságban. Alma hunyorogva bámulta magát. Különös ez a tükör, olyan érzést kelt az emberben, mintha lassacskán az egész lényét átformálná. Lám, mostanra mintha a haja is hosszabb volna, és a ruhája... Döbbenet! Mellkasára ezüst cirádákkal díszített páncéling nőtt, tincsei engedelmesen bekúsztak egy fátyolszerű kendő alá, amit ezüst korona szorított a homlokára. Termete magas lett és sudár, hófehér ruhája alól fejedelmi alak sejlett elő, derekát gyémántokkal díszített öv ékesítette, amelyen díszes hüvelyű tör lógott.

Tükörképe néhány perc alatt városi kislányból királynői öltözékű, csodaszép, fegyvert viselő nővé alakult. Alma késztetést érzett, hogy megdörzsölje a szemét. A tündökletes, fehér királynő farkasszemet nézett vele a tükörből. Bár ő is a szemét dörzsölte, mozdulatai mégis fejedelmien kimértek, előkelőek voltak.

- Ez nem is én vagyok – mormolta Alma kételkedve.

- Nem te vagy, mégis önmagadat látod – szólalt meg hideg tekintettel a tükörbeli királynő, aki továbbra is Alma vonásait viselte. – Hadvezér leszel, ha elfogadod a kihívást. Te leszel a harcban a fehér királynő, ne is áltasd magad!

- Még nem vagyunk a csatatéren – vágott vissza dacosan Alma, akinek egyre kevésbé tetszett tükörbeli képmása.

- Még nem vagy a csatatéren, de most kell eldöntened, egyáltalán képes leszel-e harcba szállni, küzdeni, és ha kell, odadobni a hadsereged a végső győzelemért.

- Bármelyik sakkfigura feláldozható a matt érdekében! – toppantott Alma.

- Ó, igen, igen - kacagott gúnyosan a fehér királynő.- De ne feledd kicsim, a sakk olyan, mint az élet. Hajlandó leszel feláldozni a társaidat, ha a helyzet úgy kívánja? És hogyan állunk a vezéráldozattal? Te is tudod jól, hogy alkalmasint arra is szükség lehet.

Alma tekintete a sakktáblára siklott. A tábla mellett ott sorakozott a két bástya és a vezér, akiket a rejtvény megoldása során kénytelen volt áldozatul dobni. Képletesen szólva mind elvéreztek a csatatéren, túlélő nem maradt más, mint a fehér király és az utolsó huszár, aki végül eldöntötte a csata kimenetelét.

- Képes vagy erre a valóságban is? Meg tudod ugyanígy tenni akkor is, ha a bástya valamelyik osztálytársad, vagy a kislány, aki úgy szereti a lovakat? Elég erős és eltökélt vagy ehhez? - kérdezte a tükörbeli királynő és Alma úgy érezte, egész testét jéghideg borzongás járja át a pengeéles hangtól.